

LÁZÁR BALÁZS

Csillagdzsúdó

*Letéphetetlen lett a csend
a szemére tapadt éjszakában.
Lerázta sejtjei rácshalmazát,
hogy túl fájdalmon, emlékeken,
mint egy örök szövegkísérlet, immár
csak betűkből építse tovább magát.
Valahol az űr fekete füvei között
most rátalál gyermeki arcára,
s azon keresztül nézi ámultan
a kozmikus csípő- és válldobásokat,
napkitörést, szupernóva robbanásokat,
porfelhőből sűrűsödő bolygót,
az egész végtelen csillagdzsúdót.
S a láthatatlan Bíró a meghajló
téridő görbületéből az egészet
elrejtő szingularitásból figyel,
s az események peremén túl
lüktetni kezd az utolsó elem.*

Elérhető ég

*Az egymásra torlódott felhők alatt
egy hatalmas kék kéz kötötte
újra a somogyi dombok zöld nyakkendőjét.
A néma küzdelem utáni döbbenetben
egy-egy szem vércseppként piroslik fel
a szemérmes szőlőlevelek alatt,
s a máskor oly feszes levegő most
elereszti láthatatlan tagjait.
A tegnap még robogó rovarok
titokzatos járataikba bújtak,
csak repülésük íve villózik
a szürkébe hasadt horizonton.
Az eső a zuhanás eksztázisára vár.
Mint halotti maszk fehérlik a ház.
A föld beszívja az évszakok ízét.
Az emlékek éles fűszálakként
metszik el a tudat pókhálóját,
s a pillanat utolsó fonalán
elérhetővé válik az ég.*